

XX

T I Z A R A N Y A B R O N C S

XX

Nagyszellem Fia, T'zes' Sziv testvér'nk, ki végtelen szeretetből Mester'nk és vezér'nk lettél, add kegyelmedet, hogy Nagyelhatározásunkhoz hiven, mindenkor a Te példádát kövess'k, parancsaidat hiven teljesíts'k, hogy ezáltal magunk tökéletesítésére, embertársaink javára, hátsánk dicsőségére élj'nk és haljunk

Amen.

XX

T I Z A R A N Y A B R O N C S

XX

Nagyszellem Fia, T'zes' Sziv testvér'nk, ki végtelen szeretetből Mester'nk és vezér'nk lettél, add kegyelmedet, hogy Nagyelhatározásunkhoz hiven, mindenkor a Te példádát kövess'k, parancsaidat hiven teljesíts'k, hogy ezáltal magunk tökéletesítésére, embertársaink javára, hátsánk dicsőségére élj'nk és haljunk

Amen.

T I Z A R A N Y A B R Ő N C S

1. Az indián első kötelessége az engedelmisség
2. Az indián hiven teljesíti kötelességeit, melyekkel Istennek, hazájának és embertársainak tartozik.
3. Az indián nem dicsekszik és tud hallgatni.
4. Az indián ahol tud segít.
5. Az indián másokkal szemben gyöngéd, magával szemben szigorú.
6. Az indián a természetben Isten alkotását látja, ezért jó az állatokhoz és kiméli a növényeket.
7. Az indián szereti a csendet, az elmélyedést és az imát.
8. Az indián vidám, de meggondolt.
9. Az indián becsületes.
10. Az indián testben és lélekben tiszta.

"Tíz Aranyabroncs --- Tíz Törvény... Indián életünk alapja s egyben az igazi katolikus fiúélet esszé megnyilatkozásának eszmei összekapcsolója. Irányt", vezérfonál, melynek híjján "res, céltalan játékká válik az egész indián élet. Márpedig a XX. század magyar katolikus ifjaihoz nem méltó a céltalan időlopás.

A Tíz Törvény nem parancs és nem tilalomfa. Nem azt mondja, hogy az indiánnak ezt kell, ezt meg nem szabad cselekednie, hanem eszményképet állít elénk az igazi indiánról, aki
engedelmes
kötelességteljesítő
titoktartó
szolgálatkész
lovagias
természet szerető
imádságos lelkület
vidám
becsületes és
tiszta

egyszóval megmutatja, hogy milyen az igazi indián. Aki pedig nem törekszik ilyenné válni, az nem indián....

A fiukkal elsősorban törvényt magyarázatok keretében ismertetem meg a törvényeket. Ez alkalommal beszélgetés formájában, életből vett példák segítségével rávilágítunk az egyes törvényekkel kapcsolatban felmerült problémákra és azokra megoldást keresünk. Példának okáért a következőkben minden törvényre vonatkozólag egy-egy törvényt magyarázat-mintát közlünk /ismétlem: m i n t á t és nem sablont!/, melyek nem íróasztal melletti elképzelések, hanem egy-egy gyakorlatban is kipróbált módszer szövegei. Bőséges anyagot és ötletet meríthetünk belőlük törvényt magyarázatainkhoz.

Hogyan tegyük érdekessé, változatosabbá és mozgalmassá a magyarázatot, ill. beszélgetést. Hogyan csináljuk és miként ne csináljuk?

Mindenek előtt legyen szemünk előtt a rómaiak bölcs mondása: Verba volant, exempla trahunt, vagyis: A szavak elrepülnek, a példák vonzanak. Semmiképp se indítsuk meg ily módon a beszélgetést: "No, fiuk, ha az első törvényről fogunk beszélgetni. Itt arról van szó, hogy az indiánnak engedelmessékednie kell..." stb. Ismétlem: nem erkölcsstani elmélkedést tartok erről vagy arról a sarkalatos erényről, hanem elbeszélések a fiukkal özzel vagy azzal a törvénnyel kapcsolatban felmerült vagy felmerülhető kérdésekről. A tagok ne is tudják előre, hogy itt most törvényt magyarázat lesz. Elég, ha csak az általam indított beszélgetés végén "derül" ki a tulajdonképpeni cél. Nagyon ajánlatos, ha történettel, játékkal vezetem be a beszélgetést /lásd a mintákat/. A történetnek föltétlenül ki kell domborítania a beszélgetés tárgyát képező erényt olyannyira, hogy ez a fiukat megfogja, érdeklődésüket egy csapásra felkeltse. "...a példák vonzanak". Mennyivel inkább több eredményt tudok elérni egy-két, a való életből vett tanulságos eset elmondásával és ezek tanulságainak megbeszélésével, mint esetleg szép, magasztos, de a fiuk számára unalmasnak válható erkölcsi intelmek elprédikálásával.

Mondanom sem kell tán, hogy ha komoly eredményt

hozó törvény-megbeszélést akarók lebonyolítani, lelkiismeretesen fel kell készülnöm rá. Itt ugyanis nem lehet "halandzsászni", "hasalni", mert a fiuk egy-kettőre ásitozva konstatálják, hogy a főnök "nem készült". Meg aztán gondoljunk csak arra, hogy ezzel a programponttal mi közvetlenül a fiuk lelkére akarunk hatni, tehát föltötte felelősségteljes hivatást töltünk be, komolyan fel kell hát készülnünk rá.

Milyen időközökben tartsunk törvényt megbeszélést? Ujjonnan alakult törzseknél ajánlatos, ha kb. minden második találkozáson. Célunk u.i. itt az, hogy a fiuk mielőbb megismerjék a törvényeket. Később azonban, mikor már legalább egy éves vagy ennél idősebb a törzs, elegendő, ha havonként egyszer, pl. a hónap első megmozdulásán tartunk magyarázatot. Célunk tehát a fiuk elé, hogy ebben a hónapban különösen ezt a törvényt igyekezzenek élni. Jó, ha a hónap többi megmozdulásán is esik szó az illető törvényről. Persze itt már nem törvényt magyarázat, hanem egy-egy idevonatkozó történet, élmény elmondása és megbeszélés formájában. A fiukkal folytatott egyéni beszélgetéseink alkalmával is föltétlenül essék szó a "hónap törvényéről". /Vigyázzunk itt sem erkölcsprédikáció, hanem baráti beszélgetés alakjában! /

Nem tartom túl célszerűnek, ha egymás után sorjában vesszük a törvényeket, tehát például szeptemberben az első, októberben a másodikat.. és így tovább. Mindig az az aranyabroncs legyen napi, illetve havirenden, amelyik időszak. Nem aktuális például decemberben mondjuk a hatodik, a természetszeretet törvényének a megbeszélése,, mert akkor részben kevesebbet vagyunk kint a szabadban, részben pedig kevesebb a lehetőség a törvények megszegésére /virágok, madarak hiánya stb/. Ellenben ebben a hónapban nagyon is időszak a negyedik, a szolgálatkészség, a jócselekedet aranyabroncsa /karácsony, jótétthet, szeretetkinandulás/. Igen aktuális például még a tanév elején bizonyítványosztás idején a kötelességteljesítés törvényéről beszélgetni.

Jól válasszuk meg a törvényt megbeszélésnek

necsak az idejét, hanem a helyét is. A hatodik, hetedik aranyabroncs magyarázatának helye föltétlenül kint, a szabad ég alatt legyen. Nagyon jó alkalmat nyújtanak törvénytörvénymegbeszélésre a táborozások. Persze itt nemcsak a tábori, hanem az évközben tartott táborozásokra is gondolok. Ekkor fogékonyabb a lélek, maradandóbb eredményt tudok elérni.

Ha van lehetőségünk rá, hívjuk meg magyarázatot tartani a törzs idősebb barátait is. Még változatosabb, még élményszerűbb lesz ezáltal a program.

---00000---

Fűzetünk végén megismerkedünk "Törzses Szivvel" az indiánok eszményképével. Ebben a Tíz Törvény megvilágításában szemléljük Megváltónknak, Törzses Szivnek életét és cselekedeteit. Ne muljék el egyetlen Törvénytörvénymagyarázat sem anélkül, hogy fel ne vetnénk a kérdést: "És Törzses Sziv vajjon hogyan élte ezt a törvényt?" Ezáltal jobban megismerkedünk Jézus életével és emberileg is közelebb kerülünk Hozzá.

" Minden Demosthenesnél
Szebben beszél a tett..."

/Petőfi/

Csakis úgy várhatunk eredményt törvénytörvénymegbeszélésünktől, ha éljük is azt, amit hirdetünk.
A legszebb, legmeggyőzőbb törvénytörvénymagyarázat életpéldánk legyen!

J.M.

I.

Az indián első kötelessége az engedelmesség!

Szin: tanács.

Fehér Pelikán nagyfőnök: Harcosok, most mesélni fogok, figyeljétek ide!

A késő nyári délután bearanyozta az erdőt. Az erdő kis tisztásán ott álltak egymás mellett a tipik és felé mutató kupjaikkal. Minden csendes volt és álmos. Kicsi Tigris, az örökké játékoskedvű kis indián fiú is ott feküdt a lenyuzott medvebundán és olvasott. Ilyen unalmas délután nem is lehet mást csinálni. Különösen ha ilyen jó könyv akad az embernek. Izgalmasan peregnék egymásután a légváratlanabb események. Rohanás, időzés, menekülés, lesvetés, hajrá, juj ki maradj felül, ki győzi tovább?

Vas Sziv: H, de stramm lehetett!

Fehér Pelikán: De édesanya ilyenkor is dolgozott.

Máma, éppen ebben a döglesztő melegben nagymosást tartott. Már korán reggel hordta a vizet, aztán beáztatott és most mos fáradhatatlanul, mintha a meleg délutánt nem is érezné. Még du-dol is közben. Igaz este fájlalni szokta a derekát, de ilyenkor... Jaj de hát mi is van ezzel a Montezsal. Már megint majdnem a rablók kezébe került. De talán így megmenekül. Milyen ravaszaként szult tntette el anyomokat, a folyó medrében ment tovább, így elmossa a viz az árulkodó föld szavát. Megmenekültem, sóhajtott fel a regényben a fiatal kapitány, mikor egyszerre rémülten vette észre, hogy... Kicsi Tigris fiam! Kevés a víz, fogd a vödört, hozz csak két fordulóval, mert már nem leszek kész sohasem.

Tompa Kéz: Puff neki, de mit vett észre rémülten?

Fehér Pelikán: Kicsi Tigris hallotta a szavakat, közben olvasta tovább a könyvet és közben a lelkiismeret is megszólalt ellenkezést nem törő hangon benne: indulj! De akkor mi lesz Montezsal? Jaj csak még a lapaljáig el kellene olvasni.

Holdszugár: /önkéntelenül/ Én is így szoktam.

Fehér Pelikán: Kicsi Tigris még habozott, de ránézett anyja mosástól meggörnyedt alakjára és egyszerűen észébe jutott az első aranyabroncs, ami-

ről a varázsló multkor olyan szépen beszélt. Azzal szívféjdítőan reménytelen pillantást vetett az ismét bajbajutó Montez felé és lomhán indulni készült. Anya, mi van megint? Azzal fogta a vödört és ment a folyó felé.

Nevető Száj: Kellett ez neki!

Fehér Pelikán: Az éles kanyar mögött felcsillant a nagy hömpölygő víz. A tulsó parton nagyobb fiuk ugráltak fejest a csónakról. Át kellene uszani hozzájuk. Legalább én is megnártom magam. De ott felejtkezniél játszani- szólalt meg egy hang Kicsi Tigrisben. Vidd haza a vizet, aztán tehetsz amit akarsz.

Azinnenső parton apró srácek hancuroztak a vízben. Anyjuk biztos nem tud róluk, hogy itt egyedül fűrdenek a nagy víz szélén. Pedig jól érzik magukat. Azzal széles lendlettel megmerítette a vödört és indulni akart hazafelé.

Abban a pillanatban éles sikitásra lety figyelmes. A kis lurkók is megdermedtek csendben bámultak egy pontra a folyóban. Mi volt ez?

Ernyőt csunált a tenyeréből a szeme elé és megdöbbenve látta, hogy az egyik kis srácot elkaphatta a nagy víz és most, hol vizalatt, hol viz színén sodorja lefelé és egyre beljebb. Nem maradt idő gondolkozni. Jézusom segíts! s azzal hatalmas lendlettel a vízbe vetette magát....

Egy-két perc múlva ott állt a part szélén kezébe az ijedtséggél köhögő és bögő gyerekekkel. Nagyot pöndörített rajta. Most aztán takarodjatok haza, mert otthon anyátok megszidja, hogy megint kiszóktetek, aztán lesz kapsz! A lurkók megijedve takarodtak haza felé, Kicsi Tigris pedig fgyörészve kapta a vödört és elindult haza felé.

Milyen érdekes, hogy pont most kldött ki anyai Pedig nem is akartam nagyon jönni, gondolta szegyenkezve. De engedelmeskedtem és életet menttettem. Mégis csak igaza volt Varázslónak, mikor szivnkbe véste: Az indián első kötelessége az engedelmisség. Fiuk, Ti is ~~kapkátok~~ engedelmeskedni?

Többen: Szoktunk.
Fehér Pelikán: Segítő Kéz, Te kinek szoktál engedelmeskedni?

Segítő Kéz: Annak, aki parancsol. Leggyakrabban

édesapámnak, mert ha nem teszem meg, amit mond, hamar eljár a keze, aztán édesanyámnak, mert őt nagyon szeretem.

Fehér Pelikán: Másoknak nem?

Segítő Kéz: Az iskolában is kell, mert klonben rossz jegyet ka-punk, vagy ugy járunk, mint multkor a VI. a. Bezárták őket, mert nem csinálták meg a házi leckéjket.

Fehér Pelikán: Bizony engedelmeskedni kell szle- iteknek, az iskolában, de még atörzsben is. Mi lenne, ha azt mondanám, hogy holnap találkozunk, mert el akarlak vinni benneteket cukrászdába és nem jelenne még csak egy fiu?

Nevető Száj: Az biztos én lennék.

Fehér Pelikán: Mert stramm élet és igazi boldogság csak ott lehet ahol egy valaki a legnagyobb főnök nevében diktálja az temet és a többiek meg eszeránt cslekednek. Tzes Sziv is engedelmeskedett. Azért lett a legnagyobb főnök. Ki tudna példát mondani az életből mikor nem engedelmeskedett és baj lett belőle?

Holdsugár: Erre nem nehéz példát mondani. Ha az ember otthon nem tesz meg valamit, kész ann családi háboru. Ha az iskolában nem engedelmeskedik, be- írják és megint lesz ne mulassz, ha a nagyfő- nőknek nem engedelmeskednk... akkor...akkor...

Ég a Tz hadifőnök: Akkor Tzes Sziv elszomorodik, hogy még az ~~ő~~ indián fiai sem tudják az ő harci ösvényét követni.

Fehér Pelikán: És mikor kell engedelmeskedni?

Segítő Kéz: Mindig

Csendes Mokaszin: Azonnal.

Fehér Pelikán: Mindig? Minden körlmények között?

Vas Sziv: A multkor a tanító elvtárs azt mondta Pokolfélegyházán, hogy vasárnap reggel nyolcra menjek be könyvtárat rendezni. Én azonban nem mentem be, mert a szentmise fél 9-kor kezdődött.

IgsaSziv: És?

Vas Sziv: És másnap összeszidott, hogy mennyire megbizhatatlan vagyok. De édesa nyám azt mondta, inkább engedelmeskedni Istennek, mint embernek.

Fehér Pelikán: Igy is van. Mindig engedelmeskedni kell, kivéve, ha bnt parancsolnak. DE ilyenkor azonnal. És méghozzá jókedv en. Valahol azt olvastam

hogya a jó Isten a jókedvű adakozót szereti.
Nehéz ez?

Egyesek: Nem. Mások: /Bizonytalanul/ Igen.

Fehér Pelikán: Bizony sokszor nehéz. De ha megszoktuk, hogy így csináljuk akkor ezt találjuk természetesnek és akkor már nem nehéz.

Most már csak azt szeretném megkérdezni, hogy mi csak azért engedelmeskedünk, mert ha nem tennénk meg amit mondanak, akkor jön a verés, meg a szidás meg az egyes?

Ég a T'z: T'zes Szivet a Sz'zanya biztos nem verte meg, még talán notesz sem volt a világon abban az időben és mégis engedelmeskedett.

Holdásugár: Neki könnyű volt mert Isten volt.

Fehér Pelikán: De neki azért volt nehéz, mert Isten létére embereknek engedelmeskedett; T'zes

Sziv így akart példát mutatni. De a nem csak azért engedelmeskedett, hogy példát mutasson, hanem mert szerette Atyját.

Ég a T'z: Ezért kell nekünk is engedelmeskednünk mert mi szeretjük T'zes Szivet.

Fehér Pelikán: Bizony Fiuk, férfi dolog szónélni a vidáman engedelmeskedni tudni. És ti azt jól tudjátok, hogy mi valamennyien talpig férfiak akarunk lenni. Mert T'zes Sziv indiánjai mind ilyenek. Mi is ilyenek akarunk lenni.

Ezért most jól jegyezzük meg, hogy mi a mi első törvényünk így szól és nem véletlen, hogy épp az első - Az indián első kötelessége az engedelmisség! Mondjuk csak el közösen: Az indián... Még egyszer Az indián...

Most már Tompa Kéz is tudja.

Tompa Kéz: Az indián első stb...

Fehér Pelikán: Hogy ezt jól megjegyezzük, most erősen határozzuk el, hogy ezen a héten a legközelebbi tanácsig különösen engedelmeskedni akarunk otthon és ott ahol ez kötelességünk. Ha ezt meg tudjuk tartani, akkor már azt hiszem tudjuk 1. törvényünket.

Ég a T'z: És ki tudja, talán mi iséletet mentünk engedelmisségünkkel, mint Kicsi Tigris?

Fehér Pelikán: Ha életet nem is, de találunk biztos el nem rozsdásodó kincseket, igazi wampumokat, amelyeket senki el nem vehet tőlünk. Így lehetünk igazi értékes indiánok.

Most pedig énekeljünk!

A nótánk vidáman repül, mint a szél,
Napfény ragyog ránk szivünk zenél.

A természet hívása hangzik felénk,
Zeng-bong az erdő ujjong a rét.

Fel hát a bércre, vig pajtás!

Járjuk be az Isten szép templomát!

Ha éljő az éj, fellobog majd a láng

Értünk virraszt a bus éjszakán.

Az indián hiven teljesíti kötelességeit melyekkel Istennek, hazájának és embertársainak tartozik.

Fehér Pelikán nagyfőnök: A napokban egy igen érdekes történetet hallottam.

Többen: Mit? Fehér Pelikán meséld el nekünk!

Fehér Pelikán: Egy fiatal papról szól. Nevezd csak Atyának.

Atya egész nap dolgozott. Rengeteg gyónó volt, két temetés, litánia és az embernek az az ezer kisebb-nagyobb ügye amit csak egy papra mernek rábízni, aztán a hittan órák azzal a sok rakoncátlan gyerekekkel. Bizony késő este lett mire házakerült az egyszerre berendezett kis hideg szobájába. Akkor még előkészítet a másnapi szentbeszédre, megírt két levelet még és végül holtfáradtan mondta el papi zsoltosmájának vissza levő részét. Közben a higanyszál a hőmérőben a hidegtől fokozatosan huzódott össze. Bizony kint csikorgó hideg volt és a téli éjben csak a szél vágatott végig a kihalt sötét utcákon. Bent a szobácskában is dermedt lett az Atya keze míg munkáját végezte. De ezeket el kell végezni, mert holnap új feladatok támadnak. Akkor azokon a sor, közben mulott az idő. A karóra mutatója halkán csuszolt el az éjjél felett. Mire ágyba került holt fáradtan hunyta le szemét és rögtön mély álomtalán álomba zuhant.

Kívül egyre frissebben nyargalászott a téli szél és mérgesen rázta a szabadba nyíló vaksötét ablakokat. Majd mikor erre senki sem felelt, jeges szemcséket vágdosott falra, utcára, tetőre.

Az Atya pedig arról álmodott, hogy kis nebulóival meleg mosolygós felhők közt hancuroznak. Csak egy rossz fiú dobálja alulról a felhőket. A felhő csörömpölve zörög.

Nem hagyod abba, még összetörik és bejön a hideg. De ez csak zörgött tovább. Az Atya megdörzsöli szemét és most már ébren is egyre hallja, hogy valaki veri az ablakot az utcáról.

Haldoklóhoz hívták. Zugó fejjel hallja, hogy egy öreg néni, készlődik a tulsó partra. Testében

még ott vacog az elmúlt nap minden fáradsága. A haldokló nem is az ő plébániájához tartozik. S közben az alattomos hideg ott kuszik be a ruha rostjain és egyre fagyasztóbban ölelgeti.

Istenem, de jó volna aludni! Az ágy, ha szegényes is, de pihenést, alvást ígér. És abeteg talán még reggel is él; miért pont most éjjel? És ott a plébánosa, miért nem azt hívják? Tegnap éjjel is zavartak és abeteg még ma is vidáman él, akinél tegnap volt.

Majd korán reggel elmegyek! - szült ki az ablakon, s ömaga holt fáradtan le az ágy szélére.

Az éjszakai hideg sötétben csak a szél ftyörészett gunyosan.

És ha az éjjel meghal? Mit ígértél Istennek? Kötelességed az Istennek minden áldozatot meghozni. És na a kimerültségtől én is összeesem valahol? Száguldtak a gondolatok a pap fejében.

Azzal a fessletve nézett, fogta a templom kulcsát és kilépett a sötét, hidegbe, bizonytalan-ságba, mert erre vitte most a kötelessége.

És reggelre csilingelve szólalt meg a lélekharang, egy lélek pedig tisztán, hófehéren berult az Isten elé.

Vas Szív: a brama Atya lehetett.

És a Főhadifőnök: Pedig a kötelességét teljesítette csak.

Fehér Pelikán: Ki tudna még a kötelesség teljesítésére valami megtörtént esetet elmondani?

Haldugár: Maróti Zoltán métnőkről hallottam, hogy éjféli háppallá téve tanult és dolgozott éveken keresztül, hogy nálunk Magyarországon is megvalósuljon a televíziós rádió. Nem régiben tartották az első kísérleti adást.

Fehér Pelikán: Pedig ő sem tett mást, csak lelkiismeretesen készült az egyetemen a vizsgáira.

Nevetős Száj: Képzelem mennyit magolhatott, de azért nem bännán, ha már lenne egy távolbalató rádióm.

És a Fő: Én egy orvosról hallottam, hogy mindig jókedvűen kezelte betegeit. Szerették is a betegek. Annyian jártak hozzá a fogorvosi rendelőjébe, hogy alig győzte a munkát. De este az utolsó betegnek ugyanolyan nyugodt figyelemmel furta a

fogát, mint az elsőnek.

Egyszer aztán a lánya esküvőjére készült az egész család. Sokat terveztek, beszélgettek erről a szép napról. Mikor végre elérkezett a nap egymás után álltak meg a szép taxik a ház előtt. Egyikből azonban egy öreg bácsi szállott ki, bekötött arccal. Egyszer kopt ruhában és megviselt ábrázattal ballagott az öreg a rendelő felé.

- Kérem, ma a fogorvos nem rendel! - szólt egy hang fölője.

Az körül egy pillanatra megfordult a világ.

- De kérem, nem bírom ki tovább! Ki kell huzni! Kérem szóljon neki, intézzen el. Aztán fájdalmas panna szszal tört ki ajkáról a szó, hogy utolsó fillé-reit költötte a taxira, és messzi lakik.

A fogorvos némán hallgatta a szavakat és közben a boldog készülődés izgalmi járták át a szivét. Az öreg meg csak ott zörgött előtte. Hajtotta a fájdalom. Most az egyszer megfagyott a fogorvos arcán a mosoly. Az orvos kötelességérzet és a szülői szeretet kzdött benne. Esküvő egy életben csak egyszer van, beteg meg annyi, hogy soha vége nincs.

- Na jöjjön jó ember, szólt, végre mosolyogva és közben egy könnyet törölt le szeméből.

Tompa Kéz: Hát, ha engem segített volna így meg, megcsókoltam volna érte a kezét.

Nevető Száj: Azt hittem kárpótlásul a saját esküvődre hívtad volna meg.

Ég a Tíz: Pedig ő is csak a kötelességét teljesítette. Igaz, úgy, ahogy Tíz Sziv. szekta.

Holdszugár: Miért, Tíz Sziv hogy teljesítette a kötelességét?

Fehér Pelikán: Tíz Sziv nap, mint nap ott dolgozott a m'helyben, amíg fiatal volt, és este mikor a többiek már a szórakozásba is beleuntak, akkor ő még sokáig elbeszélgetett menyefi Attyával.

Ég a Tíz: Attya beszélte, hogy Tíz Sziv még iskolába is járt a zsinagógába, és ott ugyanúgy tanult mint a többiek.

Fehér Pelikán: Pedig ő is Isten volt, nem lett volna rá szksége, csak ő egészen olyan akart lenni mint mi.

Hát nekünk is vannak kötelességeink?

Tompa Kéz: Sajnos, /önkéntelenül/. Például az a sok tanulás.

Nevető Száj: Jól néznénk ki, ha Te is olyan csacsi volnál, mint az öcsöm, aki most kerül iskolába.

Fehér Pelikán: Hát más kötelességünk nincs?

Holdszugár: Édesapám egyszer azt mondta, hogy nekünk kötelességünk vasárnap szentmisére menni. Hiszen ezt a jó Isten parancsolta, akkor nekünk ezt kötelességünk megtenni.

Fehér Pelikán: Ugy van. Amit a jó Isten parancsol, az számunkra kötelesség. Így amit a vallásunk előír: Szentmise, imádság, tizparancsolat, azt nekünk tön vizen keresztül kell vinni, mert kötelességünk.

Segítő Kéz: Más kötelességünk nincs is?

Fehér Pelikán: De bizony van. Az otthon való segítés, a túrsai életben vállalt munka elvégzése, sőt még tágabb értelemben a jó könyvek olvasása is. És az, amit a felnöttek úgy hívják: Önképzés. Ez is kötelességünk. Mert nekünk a Tíz Sziv indiánjainak kúmbnak, értékesebbnek, m'veltebbnek és talp'ra szettebbnek kell lennünk, mint a többi sápadt arának. Azt ne is felejtsetek el soha! És mit gondoltok? Mennyi a kötelesség teljesítése?

Többen: Igen, nem. /Össze-vissza, aztán egyre határozottabban / Nem.

Fehér Pelikán: Bizony a kötelességteljesítés önmagában nehéz. De, ha Tíz Sziv iránt való szeretetből csináljuk, meggyőződésből, akkor örömeteket leltek benne, és akkor nem nehéz. Emlékezzetek: az Atya teljesítette kötelességét, mellyel a jó Istennek tartozott, és egy lélek a mennyországba került. A mérnök dolgozott, tanult, képezte önmagát, teljesítette a kötelességét, mellyel hazájának tartozott, és épül Magyarországon a televíziós rádió. Az orvos lemondott egyéni örömről, saját vágyáról, teljesítette kötelességét, és egy embert megszabadított a szenvedéstől. Hát ha Ti teljesítitek az egyszeri kis diák-élet kötelességeit, melyekkel a jó Istennek, Hazátoknak, és embertársaitoknak tartoztok, akkor mi történik?

Holdszugár: Akkor szebb, jobb és boldogabb lesz

kör"lött"nk az élet. Mert a papának nem lesz oka miért haragudni, és a srácoknak nem lesz oka miért verekedni.

Fehér Pálkán: És?

Ég a T"z: És t"zes Szivnek is lesz miért ör"l-
nie, és áldását adni az indián testvérekére.

Fehér Pálkán: Igen ezért, és leginkább azért ta-
nuljuk meg, és főképp váltsuk életre az indián
törzs második aranyabroncsát: az indián hiven
teljesíti kötelességeit, melyekkel Istennek, Ha-
zájának és embertársainak tartozik. Erről fognak
megismerni benneteket, hogy a T"zes Sziv indián-
jai vagytok.

Hogy is szól a második törvény"nk? Mondjuk el
közösen.

Mind: Az indián hiven teljesíti kötelességeit,
melyekkel Istennek, Hazájának és embertársainak
tartozik.-

--

Az indián ~~hiva~~ nem dicsekszik és tud hallgatni.

Szín: Tábor"z.

Nagyfőnök: /suttogva/ Mig mi itt vidáman nótázgat-
tunk, tréfálkoztunk, egy idegen sápadt arc /nem
tudni kicsoda/ észrevétlen"l megközelített minket.
Harcosok: /meglepettenkör"l néznek/Honnan tudod?

Nagyfőnök: /Pszt! Ide figyeljete! Velem szemben
a hátatok mögötti bekerből egy szempár villog fo-
lónk./Most már teljesen lehalkítja a hangját,
hogy csak a mellett "lők hallják. Odasugja a
jobbán "lőnek, Fekete Nyilnak: / Ne nézz hátra,

hanem figyelj a Nagyfőnök kézjeleire! Add tovább!

Harcosok: /Egymásnak adogatják a kapo tt mondatot,
míg a legutolsóhoz ér/

Nagyfőnök: / a legutolsóhoz/ Nos Tompa Kéz, mit
hallottál?

Tompa Kéz: "Ne nézz hátra, hanem figyelj a Nagyfő-
nök kérdéseire!"

Harcosok: /nevetnek/

Fekete Nyil: Ne nem egészen, egy kicsit elváltoztatva
ért hozzád. A Nagyfőnök ezt mondta: "Ne nézz hátra
hanem figyelj a Nagyfőnök kézjeleire!"

Nagyfőnök: Mindössze tiz"nkön ment kereszt"l egy
mondat, s mégis kissé megváltozott az értelme, mi-
re az utolsóhoz ért. Mennyivel inkább így van ez
az/ életben! Néhány évvel ezelőtt váresünk közelé-
lesuñant egy utasszállító rep"lőgép. Szerencsére
nem "ltek benne túl sokan, s így csak hat ember
lelte halálát a katasztrófa által.... S mégis a
szerencsétlenség utáni második napon már 36 ember
halálát emlegették egyes "szavahihető" pelgártár-
saink.

Via Sziv: Belhából elefánt!..

Urge Párdue Hadifőnök: Hanem hallgassátok meg mi
bürtönt egyik táboruk alkalmával. Faluzóink meg-
lepő hírrel tértek haza beszerző utjukról: A falu-
ban az a hír járja, hogy nálunk a táborban vásár-
nap este táncmulat"ág lesz, melyre a falusiakat
is meghívjuk... Nem tudtunk hova lenni a cso-

dálkozástól, de végre hosszú töprengés után megtaláltuk a titok nyitját. Ugyanis az egyik délelőtt forgószinpadot tartottunk, melynek egyik állomásánál népitánc-tanulással foglalkoztunk. Nem messze tőlünk a rét szélén legeltette nyáját a falu juhásza s - mint láttuk - igen nagy érdeklődéssel tekintgetett felénk. Egészen bizonyos, hogy ő vitte el a hirt a faluba: "Próbálgatják a táncokat azok a fránya indiánusok!" S a hír ment-ment s mire a ~~szőlősgazda~~ falu végére ért, t á n c m u l a t s á g g á nőtte ki magát...

Sölyömszem: /nevetve/ És eljöttek vasárnap?

Fürge Párduc Hadifőnök: Jöttek ám vasárnap már délelőtt s megnézték a tábort. Még célzást is tettek a táncmulatságra, de mi udvariasan leszereltük őket...

Nagyfőnök: Látjátok így terjed a hír, miközben állandóan növekszik. Nagyon szeretünk egymásnak szenzációs eseményeket - elég gyakran kissé kiszínezve - elmondani? Sokszor egész benső magánügyek, titkok kerülnek közszájra. Hogyan? "A" hall valamit, melyet azzal a fenntartással közölték vele, hogy "szigorúan bizalmas", tovább mondani nem szabad. "A" találkozik "B"-vel, jó barátjával s bizalmasan elmondja neki, /de kizárólag csak neki!/ az esetet. "B"-nek is akad egy-két barátja, akik szintén nagy susmutolások kíséretében tudomást szereznek "csak nekéd" jelszóval a "titokról". A dolog vége az lesz, hogy "A" mondjuk "Z"-től viszonhallja a most már egész sereg ember által ismert "szigorúan bizalmas" dolgot. Nem egyszer becsületes emberek jóhírnevét rántják porba ezek a felelőtlen pletykával. Egyszerűen sok-sok ember nem tud titkot tartani. Vajjon az indiánok titoktartók-e?

Biztos Medve: Azok bizony. Sok könyvben olvastam hogy a harcosokat halálra kínozták, de mégsem tudtak belőlük egy árva szót sem kicsikarni egy-egy bizonyos, sokszor még jelentéktelennék látszó titokról sem.

Nagyfőnök: Ugy van. De ki az a harcos, aki bár fehérbőr volt, de életével s így többek között

Tudásával is minden igaz fehér és vörösbőrű ember példaképévé vált?

Magányos Füz. Hát Tüzes Sziv!

Nagyfőnök: S miért példaképünk ő a titoktartásban is?

Fürge Párduc Hadifőnök: Mert amikor ellenségei az irástudók és a farizeusok kínzóözlöphöz kötve kegyetlen módon kínoztatták, husát, bőrét szaggatják, akkor sem tudnak tanítványai felől egy szót sem kicsikarni belőle.

Nagyfőnök: Ugyanigy tudnak hallgatni még életük árán is Tüzes Sziv harcosai, az apostolok. Egyházunknak nem egy kiváló papja azért halt vértanuhalált, mert nem volt hajlandó a gyóntatószekken hallottakról még a leghatalmasabb uraknak sem beszélni.... Mondjátok, vajjon miért nem tud az emberek nagy része titkot tartani?

Biztos Medve: /bölcselkedő/ Mert nem szoktatják rá a hallgatásra....

Vas Sziv: Mert azt hiszik sokan, hogy többre fogják őket tartani a többiek, ha nem várt újságokkal jönnek elő. Henccegésből, dicsekvésből teszik.

Nagyfőnök: Vas Sziv fején találta a szeget, dicsekedni akarnak tulajdonképen újdonságaikkal az emberek. Már pedig a dicsekvés a titok-kifeccséshez hasonló rossz tulajdonság. Nem egy ember fisesített már rá hivalkodására. Olvastam egy igen erős fiúról, aki uton-utfélen jól fejlett izmaival, "musklijaival" dicsekedett. /Persze kizárólag csak a nálánál gyengébbek előtt. / Egy téli napon a fiu, mivel sietős dolga volt, a közeledő villamos előtt akart átszaladni az utca másik oldalára. Szerencsétlenségére a sinek között megcsuszott, a villamos már nem tudott idejében lefékezni s bizony mindkét lábát levágták a kerekek. Hónapok múlva hagyhatta el a szegény a kórházi ágyát - mulákkal. Nem volt neki most már mivel dicsekednie. Nem hivalkodhatunk olyasmivel, amit távolról sem magunknak, hanem másnak - az előbbi esetben - a Nagyszellemnek köszönhetünk. Eszét, erejét, lelkét valamennyiünk a Teremtőtől kapta, azért, hogy azokkal másokon segíthessen, nem pedig azért, hogy azzal a

kisebb képességük előtt dicsekedjen. Az igazi nagy emberek a legszerényebbek. Pedig, ha az embereknek joguk lenne a dicsekvésre - feltétlenül övék lenne az elsőség... Vajjon ~~ennek~~ nekünk, Mohikánoknak, lenne valami dicsekedni valónk?

Harcosok: Ugyan mivel dicsekednénk?

Nagyfőnök: Hát mondjuk olyasmivel, ami nekünk megvan, vagy amit mi csinálunk, de másnak.

Vas Sziv: Van sátrunk....

Tompa Kés: Van két nagyszerű labdánk, naptáv-írónk.

Fürge Párduc Hadifőnök:

Is van egy stramm törzsünk, melyben éljük ezt a szép indián életet.

Nagyfőnök: Nos, erre akartam kilyukadni. Nem mindennapi az, amit mi csinálunk. Nem közönséges élet ez az indiánosság. Tudnánk mi is rengeteget mesélni osztálytársainknak, ismerőseinknek, portyáinkról, vidám teadélutánjainkról, kirándulásainkról, táborainkról. Egész biztosan tátott szájjal hallgatnának bennünket. De nem tesszük, mert ez a mi ügyünk, mely végeredményben embertársaink boldogságát is szolgálja - nem való a közsájjra... Tüzes Sziv sem szerette, ha tanítványai nagy tetteiről mások előtt beszélnek, ő élte igazán harmadik aranyabroncsunk, a III. törvény parancsát:

" AZ INDIÁN NEM DICSEKSZIK ÉS TUD HALLGATNI! "

Az indián, ahol tud segíti.

A kis szoba közepét asztal foglalja el. Körülötte lo huncutszemű lurkó áll. Ép vége a tanácsnak. Még Zugó Szél nagyfőnök szava hallatszik: " Szóval testvérek, megértettétek miről van szó. Tüzes Sziv járjon veletek harci ösvényeteken! Beszéltem, imádkozzunk. "

Apróka fürge léptekkel igyekezett hazafelé. Holnapra még nem tanulta meg az oroszot. Most délután negyed hét. Fél héttől nyolcig megtanulja. Utána végre elkezdheti olvasni a " Fiuk akarni kell " című könyvet, melyet multkor kapott Könyvmolytól, a könyvtárostól. Már három napja ott fekszik az asztalán, de még nem jutott hozzá. Pedig a srácok nagyon dicsérik. Csuda izgalmas és stramm.

Ahogy így lépegetett az emelkedőn hazafelé, egy idős nénit ért utol. A néni egy nagy kosarat cipelt. Láthatóan nehezebbre esett. Gyakran megállt. Ilyenkor letette maga mellé a kosarat, amely tele volt krumplival s kopott fekete kötényével arcát törölgette.

- Te Apróka, ez az öreg néni megszakad, míg felér a kapaszkodón, segíts neki! - szólalt meg a kis harcosban egy hang.

- De mi lesz akkor a könyvvel? Az oroszot is meg kell tanulni, mert holnap biztosan felelek.

- Te Apróka, mi is a címe annak a könyvnek?

- Fiuk akarni kell!

- Igen Apróka, akarni kell! Akarni kell, másképp nem megy. Akarj most is nagylelkűen segíteni.

Azzal odalépett az öregasszony mellé.

- Néni, hadd vigyem a kosarát odáig a tetőig, én is arra megyek, hamarabb felérünk.

- Jaj, fiam, nagyon megköszönöm, mert bizony öreg már az én lábam az ilyen teherhez.

Azzal megindultak ketten. Az öreg-mama még kosár nélkül is nehezen csoszogott. Mire felértek az utca végére, a domb is elfogyott. Apróka keze sajgott, arca piros lett, a levegő is gyorsabban szaladgált ki meg be a száján, de a szívét valami kimondhatatlan vad öröm dobogtatta meg.

- Isten veled, néni, lefelé majd könnyebb lesz. Sietek haza, mert még tanulni kell otthon.

- Jaj drága fiam, az ember nem is hinné, hogy még a mai fiatalok között is vannak ilyen derék fiúk. Akár hisz benne, akár nem, az a jó Isten áldja meg minden lépését, egész életét.

- De még mennyire hiszek benne, néni. Ő érte segítettem, most is. De most már szaladok, Isten veled!

- A néni még sokáig hálálkodott, de Apróka ezt már nem hallotta, mert most már tényleg szaladni kellett, hogy abból az országból is legyen már végre valami.

Még az utolsó mondatnál küzdött, mikor Öcsike furakodott melléje.

- Palkó, hogy van ez a számtan példa? Figyelj csak! Egy gazdának két fia van. Az apa 58. születésnapján így szólt a gyerekekhez: ha ti most két évvel fiatalabbak lennétek, kétszer idősebb lennétek nálatok. De mivel nem vagytok ikrek...

..... hány ósz fajszaál van a fejemen? vágta közbe Apróka mérgesen. Már torkig volt öccse számtan fejtörőivel. Untig elég volt neki tavaly végigéckelni rajtuk az iskolában, s most Öcsike unos-untalan ilyenekkel áll elő. Hány éves a nagy-néni? hány százalékat kapnak a tsz tagok? mennyi idő alatt termel egy ilyen gép, mikor egy másik ennyi idő alatt stb.

Már épen valami olyan tanácsot akart adni Öcsikének, hogy "na mond azt, hogy itt voltál", vagy valami más ehhez hasonlót, mikor valami eszébe jutott. Erre egy nagyot lélegzett és öccse legnagyobb csodálatára megkérdezte: "Na, lássuk csak, hányadik születésnapját üli az öreg, s azzal nekiálltak a számolásnak.

- Nyolc: kiáltott fel diadalmasan Öcsike - t. i. a srác korát illetőleg, mikor a konyhából testet-lelket felrázó hang hallátszott. "Palkó, gyere teríteni, rögtön kész a vacsora." Palkó nem szerette, ha tesz valamit és közben bántják. Ilyenkor bizony órákig is el kellett biztatni, míg megmozdult. Ma azonban édesanyja legnagyobb csodálkozására első szóra jött és kezdett teríteni, miközben az "Ábi, bábi, de beteg"-et fütyörészte. Anyja nem szólt semmit, csak arra gondolt, hogy az ő fiacskája

talán mégse olyan komisz kölyök, mint ahogy ő gondolja.

Vacsora alatt még kétszer ment ki a konyhába ételt behozni, pedig egyszer Öcsinek mondták.

Aztán segített ágyazni, sőt még este titokban apa cipőjét is kitisztította. - Na fog majd csodálkozni, hogy ez hol tisztult meg így magától - gondolta.

Aztán lassan elcsendesedett a ház. Apróka megköszönte a jó Istennek a mai napot, bocsánatot is kért tőle. Aztán fekete fátyol és nagy csend borított be mindent. Aludt az egész ház.

Éjjel egyszer csak Apróka arra riad fel, hogy valaki veri az ablakot. Almodott talán? De most újra! Ki az?

Azzal egy pillanatra Tüzes Szivre gondolt s máris anélkül, hogy a többieket felébresztette volna, az ablakhoz osont és óvatosan kikémlelt.

Az áhlok alatt legnagyobb csodálkozására, Fekete Szem, a törzs egyik kis harcosa állt.

- Pszt, gyere gyorsan, riadó. Öltözz fel és jőjj velem.

Apróka nem kérdezett semmit. Nem akart kíváncsi lenni és tudta, hogy Zugó Szél nem ok nélkül hívja a törzset ilyen rendkívüli időben. Közben percek alatt felöltözködött. Egy kis cédulát tett anya ébresztőórája alá. "Anya, a törzssel vagyok, Pali." Tudta, hogy anya ilyenkor nem aggódik bármilyen időben és időpontban tűnik is el hazulról.

Ketten lepkedtek a sötét, kihalt városi utcákon. Aztán három halk koppanás. Egypár halk ajtónyitás és Apróka egyszer csak egy kis külvárosi szobában találta magát. A törzs már együtt volt teljes létszámmal. Sőt egy idegen stramm, erős, mélyszemű fiú is volt a harcosok között. Aprókanak úgy tűnt fel, mintha régóta ismerné, talán már többször beszélt is vele, de ugyan hol és merre? Azzal megkezdődött a rendkívüli tanács: "Nagyszellem, küldj fényt, a tanács egybegyűlt!" Ima után Zugó Szél kérésére az új fiú vette át a szót: "Ma délután

megvadult tömegre, és ez a pillanat elég volt ahhoz, hogy ellobbanjon a verekedés oktalan vad szenvedélye. Percek alatt helyreállt a rend és a derűs megnyugodott hangulatban folytatódott a táncmulatság. Az előbb még fogvicsorgató arcok mosolygásra simultak, a két fenegyerek pedig leforrázva kullogott el a helyszínről. Ezek után egyikük sem mert volna szembenézni Bettivel, aki miatt az egész verekedés kirobbant.

Tompa Kés: /megkönnyebbülve / Éj, de klassz bunyó lehetett!

Vas Sziv: Nekem John és barátai tetszettek. Biztosan indiánok voltak.

Nagyfőnök: Eltaláltad, Vas Sziv! És neked miért tetszik jobban John és társainak fellépése, mint a két fenegyerek káros és véres hetvenkedése.

Vas Sziv: Mert a vad ösztönök szabadjára engedéséhez nem kell ész, sem akarat, csak állati vadság.

Fürge Párduc: / közbevág / Persze arra is néha szükség van, hogy az ember ügyes fogásokat alkalmazzon, hogy ezzel a maga kis erejét megsokszorozza. Mesélek erre én is egy esetet. Multkor a villamoson utaztam. Sokan voltunk és alig fértünk be a kocsiba. Egyik megálláskor felszállt egy öreg néni. Kérő tekintettel nézett körül az ülőhelyeken elhelyezkedett utazókon, de hiába senki sem adta át a helyét. Erre mentő gondolatom támadt. Az egyik padon 2 fiatal legény ült és valami izgalmas filmről folyt köztük a szó. Féloldalasan odaültem melléjük a pad szélére. Egy perc se telt bele és hangosan tessékeltem a nénit, hogy üljön le az én "helyemre". A fiúk észrevették a helyzet fontosságát és szégyenkezve álltak fel mindketten hogy a néni valóban leülhetett.

Nevető Száj: Jól csináltad Fürge Párduc. Csak az a bökkenő, hogy az ember másokat szivesebben kényszerít rá a gyengédségre, mint saját magát. Biztosan te is nehezebben szánod rá magad otthon az engedelmisségre, figyelmességre minthogy másokat vezess rá a jóra.

Nagyfőnök: Na látjátok, ez a dolog lényege. Az az igazi gyengédség, ami áldozattal jár, ami nehéz. Györd le magad kicsinyes, önző, vad érdekeit és máris gyengéd leszel embertársaid iránt.

Sólyomszem: És az embertársaid is sokkal jobban fognak szeretni.

Nagyfőnök: Igazad van. A figyelmes, gyengéd, udvarias fiukat - de felnőtteket is - sokkal jobban szereti mindenki, mint az önző durva, törtetőket és haszonlesőket.

Ez volt Tüzes Sziv titka is. Ő mindig nagylelkű, segíteni kész és önzetlen volt másokkal szemben. De saját magát sem kimélte. Mennyit gyalogolt a meleg, nyári országutakon. S ő sohasem panaszkodott, hogy fáradt, vagy szomjas. Ha meg harcosairól vette ezt észre, akkor vidám beszédével jó kedvre hangolta őket is.

Zengő Madár: Talán még énekeltek is, utközben?

Nagyfőnök: Bizony. Tüzes Sziv harcosaival együtt gyakran énekelt ősi népi Nagyszellem felé szálló énekeket. S mivel ő azt akarta, hogy mi is ilyen vidám, nótás harcosok legyünk, azért hagyta ránk örökségül az ötödik aranyabroncsot:

Az indián másokkal szemben gyöngéd, magával szemben szigorú.

Váltsuk ezt mindenben életre, annál jobban fogunk hasonlítani Tüzes Szivhez.

VI.

Az indián a természetben Isten alkotását látja, ezért jó az állatokhoz és kíméli a növényeket.

Szin: a szabadban, egy szeméttelket gyönyörködtető helyen./patakparton /

Nagyfőnök: Azt hiszem valamennyien elfáradunk egy kicsit, de megérte. Gyönyörű helyre érkeztünk. Látjátok ott azt a kis vizesést? Milyen szabályosra csiszolta a víz a patak köveit!

Fürge Párduc hadifőnök: Nicsak a vizibogarak! milyen vilámgyorsan siklanak a víz tetején. Fénytestükről el is neveztük őket a táborban nikkeltatonáknak.

Tompa Kés: Jujj, figyeljete csak, ott csúszik a partra egy randa kígyó. Gyerünk, fiúk, célozzuk meg!

Biztos Medve: Ugyan miért, nem árt az senkinek.

Tompa Kés: Dehogyan nem árt! Jól megcsip, aztán elmehetsz Kukutyinba libát fejni.

Sólyomszem, a természettudós: Jegyezd meg, barátom, hogy vidékünkön egyáltalán nincsenek ártalmas kígyók, sőt, mitöbb: kígyók sincsenek csak siklók...

Nagyfőnök: Lassabban testvéreim, még hajba találtok kapni. Inkább köszöntsük ezt a gyönyörű helyet egy nótával:

Mind: A nótánk vidáman repül, mint a szél
Napfény ragyog ránk, szívünk zenél.
A természet hívása hangzik felénk,
Zeng-bong az erdő, ujjong a rét.
Fel hát a bérre, vig pajtás,
Járjuk be az Isten szép templomát,
S ha eljő az éj, fellobog majd a láng,
Tűzünk vidítja a bus éjszakát.

Nagyfőnök: Sose felejttem el azt, amikor először álltam hajnali órségen... Az előző éjszaka három órakor ébresztettek fel. Sötét volt még és hideg. Néhány darab fát dobtam az őrtüzzre, aztán Nagyfőnököm utasítása szerint - megkezdtem a táborhely körüljárását. Kissé összeszorult a

torkom, amikor hol itt, hol ott valami recse-nésfelét hallottam. Nem tagadom, félttem egy kicsit, hiszen kezdő táborozó voltam....

Tompa Kés: /tréfálkozva / Na és mostanában talán nem felsz?

Nagyfőnök: /ugyancsak tréfásan / Hát most már kezdek leszokni róla... Egyszerűen néhányszor körüljártam a tábort s közben erősen nézegettem kelet felé: mikor jön már a nap? Ugy fél négy után egyszerre halványodni kezdtek a csillagok s kelet felől világosodni kezdett az ég. Néhány perc múltán megszólalt egy kismadár, majd még egy, még kettő, s végül zengett az erdő a madárdaltól. S keleten lassan nagy nyugalommal a hegyek mögül előbukkant a nap. Önkéntelenül is Assisi Szt. Ferenc jutott az eszembe, aki egy képen láttam, amint két karját kitarja a kelő nap felé s gyönyörű Naphimnuszát imádkozza. Bátyjának nevezi a napot, nővérenek a holdat, a csillagokat, hűgának a vizet...

Fürge Párduc hadifőnök: Ezt én is ismerem: valahogyan így mondja Szt. Ferenc:

"Áldjon Uram Tégedet, minden alkotásod
Legfőképpen Urunk-bátyánk a nap,
ki a nappalt adja s ránk deríti a Te világosságod."

Nagyfőnök: Igen, szt. Ferenc volt az emberek közül a legjobb barátságban a természettel. Beszélt az állatokkal, prédikált a madaraknak. Milyen stramm férfi volt!

Fekete Nyíl: Ha ma élné, biztosan tiszteletbeli főnökké választanák az indiánok.

Nagyfőnök: Valóban méltó is lenne rá... Vajjon mi, Mohikánok is jóbarátságban vagyunk-e a természettel?

Vas Sziv: Hát persze, hiszen most is benne vagyunk....

Nagyfőnök: Hát ez még nem tesz semmit, hogy itt vagyunk. Hiszen gondoljatok csak arra a társaságra, amelyet alig másfél órával ezelőtt hagytunk el a nagyréten. Azok is kijöttek a természetben...

Fürge Párduc: Azok bizony nem azért jöttek ki, amiért mi; mi nem hoztuk magunkkal tangó-

harmonikát, gramofont, sörshordókat, mint ők. Mi nem dárídózni, hanem indiánéletet élni jövünk ki az erdőbe.

Nagyfőnök: Csakugyan így van. Nekünk indiánoknak a második otthonunk az erdő. Koszter atya mondja egyik könyvében, hogy az Erdő Tündér szívesen megmutatja és adja ezer gyönyörűségét a hozzá látogató embernek, de sorompót állít az elé, aki a városi élet feleslegességeivel akar csodás birodalmába berontani. Lehetségesnek tartjátok-e, hogy a Nagyreuten zenebonázó társaság egy árva nyulat, őzet, de még egy harkályt is fog látni.

Biztos Medve: De mi bezzeg a múlt kiránduláson egy hatalmas szarvast láttunk a hidegmányi forrás felett, persze azért, mert esendesen haladtunk.

Nagyfőnök: Tehát az Erdő Tündére - úgy látszik - barátságban van velünk. Mirajtunk áll, hogy ez a barátság tovább erősödjék. Mit kíván tőlünk a természet barátsága fejében? Semmi egyebet, csak azt, hogy lássuk meg benne a jó Isten kezenyomatát, ok nélkül ne bántuk a növényeket és állatokat. Nagyon szép az, ha egy harcos néhány szál virágot visz haza a kirándulásról édesanyjának, vagy ha a törzs egy kicsi csokrot helyez Tüzes Szív keresztje elé. Az azonban már szomorú látvány, amikor a kirándulók hatalmas bokrétaikkal indulnak haza és utközben-megunva a cipekedést - elszórják a virágot. De kiméletünk nem csak a virágokra, hanem a fákra, bokrokra, szóval mindenféle növényre vonatkozzék. Szokjunk le arról, hogy menetközben tördeljük a bokrok vékony ágait. Ne vessük be nevünket emlékként a fák törzsébe. Nem nevezheti magát az állatok barátjának az az ember, aki bár még a fekhelyét is hajlandó kutyájával, macskájával megosztani, /persze ez helytelen tulzott állatszeretet /de a szabadba járva igyekszik minden útjába kerülő bogarat, csuszó-mászót eltiporni. "Aki a virágot szereti, rossz ember nem lehet" tartja a közmondás. Ellenkező oldalról nézve: "Aki a természetben nem becsüli meg Isten alkotását, jó ember nem lehet."

Magányos Füz, legfiatalabb harcos: S mit kapunk az erdő tündérétől barátsága által?

Sólyomszem: Jó levegőt....

Fürge Párduc Hadifőnök: Stramm élményeket.

Nagyfőnök: Még még sok-sok mást. Az erdő embereinek hallása, látása, szaglása jóval élesebb, mint a körengetegbe zárkóztaké. Nézzük csak meg saját magunkat. Mikor első kirándulásainkat tettük, úgy ~~mozogtunk~~ mozogtunk az erdőn, mint otthon, amikor járni kezdtünk. És ma? Nagyon távol vagyunk még ugyan az állandóan a természetben élő indiántestvéreink ügyességétől, de messze magunk mögött hagyjuk az ősztályunkbeli, velünk egyidős fiukat e téren. Nem egészen véletlen, hogy sikerült a múltkor megpillantanunk a szarvast. A Nagyreuten mulatkozó társaság nem valószínű, hogy találkozott volna vele, még ha el is ment volna Hidegmányig.

Azt mondják, hogy a természet Isten temploma. A természetben járó és azt megismerni kívánó ember valóban fogalmat alkothat magának a Teremtő hatalmasságától, aki mindezt létrehozta. A híres emberek legtöbbször rajongott a természetért, hiszen belőle merítették bátorságot, tetterőt, nagy gondolatokat. Csak néhány nagy magyart említek: Boldog Özséb atya az egyetlen magyar rendalapító, Janus Pannonius nagy humanista költőnk, Petőfi, Liszt Ferenc, Eötvös József, Prohászka, Teleky. Maga Tüzes Szív is rajongásig szerette Mennyei Atyjának templomát... Negyven napot töltött egyfolytában a szabadban, mielőtt világot mozgató tanítói munkáját megkezdte volna...

"Az indián a természetben Isten alkotását látja, ezért jó az állatokhoz és kiméli a növényeket - így szól a hatodik törvényünk. Legyünk mi is - mint annyi indiántestvérünk - ennek az aranyabroncsnak életreváltói. No énekeljünk valamit:

Mind: Vár a tábor, az erdő, a mező,
Vár ránk testvér a sok kismadár.
Patakesobogás, madárdalolás,

Az Uristen minket templomába vár.

Az indián szereti a csendet, az elmélyedést és az imát.

Talpraesett Hiuz minden körülmények között fején találta a szöveget. Nem volt társának mondása, amire tréfásan vissza ne tudott volna vágni és nem volt olyan lehetetlen indiánhelyzet, hogy valami jó ötlettel meg ne oldotta volna. Szóval talpraesett fiu volt a javából. Amellett pedig igen szerette a romantikát, az izgalmat, a hajrárt, a küzdelmet. Ilyénkor miúgy a hiuz közdött a győzelemért. Ezért is kapta a Talpraesett Hiuz nevet.

Talpraesett Hiuz igazi városi srác volt. Ott lakott, ahol a külváros és a belváros találkozott egymással, ahol a nagy házakat apró családi házak váltották fél. Innen járt apa dolgozni a vállalathoz, ahol reggeltől estig róta egymásmellé a számokat és a végén mégis oly nehezen egyezett a végeredményt. Emiatt aztán apa otthon sokszor fáradt és ideges volt, amit nehéz egy 13 éves fiúnak elviselni. Hát még az öcsikék hada mit művelt! Mikor anya sem volt otthon, majd szétszedték a házat. Tanulásról ilyenkor szó sem lehetett. Pedig Talpraesett Hiuz mióta indián lett, annak ellenére, hogy őszintén szólva - nem lelkesedett a tanulásért, elhatározta, hogy rendszeren napról-napra elkészül.

Ilyenkor aztán, mikor nagyon viharos lett az élet körülötte, kinezett magának egy csendes helyet és ott elgondolkozott. Ez a mindig jókedvű, lelmes fiu nagyon szerette a csendet, mert ott szinte önmagából kiemelkedve tudta nézni saját magát és saját életét. És ilyenkor ott a csendben mindig megszólalt benne valami és az irányította és mondta, hogy mit tegyen.

Nyitott Szem, a törzs nagyfőnöke, egyik tanácsos beszélt is erről. Hogy is mondta? Igen. Tüzes Sziv minden kis harcosának egy drótnélküli rádió van a lelkeben. Ezen át adja Tüzes Sziv az utjeleket a jó ut felé. Nyitott szem azt is mondta, hogy ez a rádió olyan finom, hogy csak csendben lehet hallani. És az a tulajdonsága, hogy minél többször hallgatjuk, annál erősebben szól.

Talpraesett Hiuz ezt jól megjegyezte. És azóta csodálatos dolgokat tapasztalt.

A táborban egy gyönyörű májusi délután Fiyelő Szem a törzs harcosait elküldte külön az erdőbe, hogy így töltsön el mindenki egyedül egy órát.

Talpraesett Hiuz egy kis tisztáson vert tanyát. Lábainál ott csobogott, mesélt a kis hegyi patak. A virágocskák illatukat ontották és szeretettel bólogattak fejcskéjükkel feleje, szél testvér pedig lágyan teritette rá a napsugárral átszótt friss szabad levegőt. A füfő élén egy kis bogárka küzködött, az ég pedig visszhangzott a madárkák dalától.

Talpraesett Hiuz még sohasem volt ilyen boldog. Ujjongani, dalolni szeretett volna. De úgy érezte, megzavarná a körülötte zsongó nyár tündérkéi vidámságát. Ezért csak csendben összekulcsolva kezét, lehajtotta fejét és leterdelt.

És benne egyszer csak megszólalt valaki, vagy valami:

"Látod ezt mind neked hintettem. Így szeretlek téged kis testvérem, hogy évezredek keresztül alakítottam az egész világot, hogy mire te eljössz, minden a legszebb legyen.

De te jól tudod, hogy a nyers sápadtarcok közül hányan elvakítva a neon-fényben, megsüketülve a veszekedés, mozi, utca zajától, eltorzulva a bűn nyavalyájától nem akarnak műveimből felismerni engem. Nem hallgatnak rám. Sőt menekülnek a zsivajba, dzsesszbe, veszekedésbe, hogy jaj, csak ne hallják hangomat. Szegények!

De te, kis testvérem, szeresd a csendet, szeress elgondolkozni komoly dolgokról és... szeress velem beszélgetni.

Mondd el nekem, hogy mi fáj, hogyan segítsék rajtad. Érdekel, hogy kik a barátaid és ki bántott meg. Tudom, szeretted szüleidet, testvéreid, miért nem kérsz, hogy áldjam meg őket? Van valami nagy terved? Szeretnél jó lenni? Olyan igazán talpraesett, mosolygós-szemű indián lenni? Mondd csak el nekem és én emberfeletti erőt adok neked.

Látod, Tüzes Sziv is mennyire szerette a csendet és ilyenkor órákon át beszélgetett Atyjával. Utána megint tudta szeretni az embereket. Te is !

Ekkor hirtelen éles rigófütty hasította végig a csendet. Gyülekezőt jelentett. Talpraesett Hiuz alig akart hinni a fülenek, hogy már eltelt az egy óra. Szive tele volt örömmel és boldogsággal, és míg a táborhely felé lépkedett, gondolatai máxáz égre szálltak: "Köszönöm, Tüzes Sziv, hogy megtanítottál ma is az igazi indián élet hetedik nagy titkára: a csend, az elmélyedés és az imádság szeretetére."

Azzal cigánykereket hányva repült a csillogó szemű kis harcosok közé, akik ott gyülekeztek az indián egység, a mennydörgés-madár zászlaja alatt.

Az indián vidám, de meggondolt.

Szin: terített asztal a Törzs teadélutánján.

Boldog Medve Nagyfőnök: Jókedvű társaság igyekezett hazafelé a szüretéről. Az egésznapos munka után jó vacsorával, izes óborral ünnepelték meg a gazdag szüretet. Amikor beértek a városba, az egyik becsipett legénynek az a gondolata támadt, hogy próbálják meg melyikük tud végigmenni a laktanya kerítésfalának a tetején. Fel is segítették a többiek és nagy érdeklődéssel figyelték a mutatványt. De a féktelen jókedv nem bizonyult jó tanácsadónak: a legény meg-ingott és beesett a laktanyaudvarba. A társaság többi tagja fájdalommal kiáltást hallott és megtorpant. Az őrség két tagja odaszaladt a falhoz és riadtan látta, hogy a kiáltást egy vérben fekvő fiatalember hallatta. Hívták az ügyeletes orvost, aki ott a helyszínen megállapította, hogy a szerencsétlen esés következtében belső sérülést szenvedett a fiatalember, ezért folyik a szájából a vér. Jöttek a mentők és beszállították a klinikára. Hosszu hetek múlva állhatott csak újból lábára, de még hónapokig nyögte a sérülés utóhatását.

Tűzgyújtó: Bolond volt! Miért ivott, és miért ment fel a falra?

Erős Kéz: Hát ha egyszer ilyen vidámtermészetű ember volt.

Fekete Táltos: Na épen itt van a tévedés, hogy a vidámságtól elmaradhatatlan a meggondolatlan-ság. En nem úgy értem a vidámságot, hogy az ember ledobja magáról a józan ész célszerű, szükséges korlátait. Hanem úgy, hogy jól tud gazdálkodni az erőivel, egyensúlyban tartja a feladatokat a teljesítésükre szolgáló erővel; az idővel, pénzzel, munkaerővel, egészséggel, lelkiismerettel. Ebből ered a nyugodt lelkiismeret és ez az igazi vidámság alapja.

Nevető Róka: Most értettem meg igazán, hogy miért vagyok olyan vidám egy jól végzett gyó-

mert hitet mersz tenni hited mellett és ő az ellenfeled a gyenge nádszál, akit elcsavart a földi érdek az isteni utról. Persze arra vigyázz, ha szólsz, nehogy aljas bossz kövesse nyílt kiállásodat. Ha attól kell tartani, hogy édesapádat elbocsájtják az állásából gerinces fia miatt, akkor hallgass, ahogy tudtak hallgatni a katakombák névtelen szentjei, ha azt parancsolta nekik tiszta Istentől megszentelt lelkiismeretük.

Nevető Száj: Miért van az, hogy a felnőttek között amnyi jellemtelen ember van? aki egy falat nagyobb kenyérért el tudja adni a hitet?

Fekete Tigris Nagyfőnök: Nehéz kérdést tetél fel, Nevető Száj. De mond, ha leprás emberek közé kerülnél, te is szeretnél olyan undorító betegségben lenni, mint ők?

Nevető Száj: Bolond volnék!

Tekete Tigris: Na látod. A Gondviselés nemcsak a test, hanem a lélek betegségeit is bizonyára beleszámította hatalmas üdvözítő terveibe. Vannak, akik a halálos ágyukon térnek meg, de lehet, hogy ezek életük elrettenítő rossz példájával százakat erősítettek meg a kiváltott undorodás segítségével a jónak.

Ami pedig a becsületességet illeti, egy hallgató, de becsületesen, gerincesen élő ember több lelket toborozhat a mennyország számára, mint sok jószándéku, de kevésbé tartalmas szó. /Egyszer csak a testvérek közül egy kedvesen csengő fiuhang szólal meg. A törzs tagjai a beszélőre néznek s akkor döbbennek rá, hogy a Törzs tagjai közül a törzs ereje és éltetője, Tüzes Sziv szólalt meg. /

Tüzes Sziv: Bizony mondom nektek, úgy találtam jónak, hogy a kilencedik aranyabroncs a becsületesség legyen.

Az indián becsületében bizni kell, mert az indián száva szent. Az indián ígéretére építeni lehet, mert ő tüzőn-vízen keresztül teljesíti.

Az indián másokkal szemben nem alattomos, sunyi, képmutató, hanem nyílt, tiszta, jelleme

egyszóval becsületes. Amíg nem ilyen, nem méltó Tüzes Szivhez. Addig csak képmutatás vagy jámborság a szereteted, Kis Testvérem, míg nem vagy becsületes! Mert az indián becsületes! Fekete Tigris Nagyfőnök: Tüzes Sziv, a Te kilencedik aranyabroncsod tegye talpig becsületessé Menydörgés Madár fiait, a Te harcosaidat.

Az indián testben és lélekben tiszta.

Fehér Sas mindig jókedvű volt. Szemében ott hancurozott a vidámság, mely oly ragyogóvá tette fiús arcát.

A táborozás egyik napján korán hajnalban beszaladt a völgybe, ahol a kis hegyi patak kiszélesedett medre csalogatta az ifjú harcosokat lubickolásra.

De ilyenkor korán reggel még nagy csend várta a felkelő nap arany sugarait. Levél se mozdult semerre, csak a kis harmatban megfűdött erdei virágok bólogattak kedvesen merre Fehér Sas elszaladt.

Fehér Sas a patak partjára érve nagyot nyújtózott. Tüdeje megtelt az életet lehelő tiszta hegyi levegővel. Aztán egy kis kíváncsi mókus csak azt látta a fa tetejéről, hogy mint a csillogó gyémánt gyöngyök gurulnak széjjel a patakocska vízcseppjei a fiu izmos testén. A kis gyöngyszemek bukfencezve hancurozták végig a fiu hátát és amerre elszaladtak, otthagyták nedves lábnyomukat.

Mig megszáradt arra gondolt, hogy most a lelke is ilyen tiszta. A tegnap esti erdei szentmisen ő is résztvett és a kis Jézust ölelte a szívébe. Erre hatalmasat fűttyentett örömeiben. Tisztának, erősnek és boldognak érezte magát.

Abban a pillanatban hatalmas ütést érzett a vállán. Aztán valami undok, hideg, sikamlós test hullámzott körülötte és tekeredett egyre jobban rá. Arca előtt egy undorító, lapos fej hullámzott. Sunyi, vizes szeméit a fiura meresztette, kétágu hegyes nyelvét pedig föléje öltögette.

Szi volt ez, a mérgeskigyó - ismerte fel Fehér Sas. Sötét Szi, az álnok ellenség, aki mindig hátulról támad. Szi, aki mindig biztos a dolgában, mert csak nálánál gyengébbeket támad meg. Szi, aki már annyi kis harcost tett nyomorekká. Igen, Szi a, vadon

sátánja, aki mindig csak porban esuszik és sárt gyűrűzik maga körül. Pillanatokon mult minden! Tüzes Sziv segíts!

Azzal egy hatalmas dobbanás és Fehér Sas zuhanva esett a patak vizébe. De közben két fiatal kezével egy villámgyors mozdulattal elkapta az undok hulló fejealját és minden fájdalom ellenére teljes erejével az víz alá szorította.

Vészes pillanatok voltak! Ki bírja tovább? A fiu a halálos szorítást, vagy a kigyó a levegő hiányát?

Erős volt a kéz, melyet a hófehér lélek ereje edzett acélnél erősebbé. De erős volt Szi rettenetes ölelése is. Fehér Sas már érezte, mint roppannak meg izmai az irtózatosszorítás alatt. Arcára sárga verejtekécskék ültek ki, de izmai annál jobban feszültek. Már úgy érezte nem bírja tovább... Ekkor a kigyó testében egy görcs vonaglott végig. Fehér Sas fellélegzett. Egy pillanatra Tüzes Szivre gondolt, ki erőt és kitartást ad a küzdelemben.

Azután érezte, hogy Szi már csak azon erőlködik, hogy Levegőhöz jusson. Hatalmas testével a vizet kezdte korbácsolni és gyűrűzve hullámzó testén a saját életéért folyó harc remegett végig.

Már a felkelő nap kidugta ragyogó szemét a domb tetején, s csak azt látta, hogy Fehér Sas ökölnyi köveket dobál egy irányba, ahol Sötét Szi végső erejével szégyenteljes mászással keresi a menedéket az erdő zugaiba. Azután a dobálás is elmaradt.

Fehér Sas sápadtan és holtfáradtan támaszkodott egy fatörzsre. De örökké vidám szemében most diadalmas tűz lobogott. Győzött! Ismét győzött testben és lélekben.

Amint az Tüzes Sziv indiánjaihoz illik is. Beszéljessünk!

Miért tudott győzni Fehér Sas?

Csak mert izmos, erős volt?

Talán valaki megsegítette?